

თეატრი

ქართული საკვირისა გაზეთი „თეატრი“

ლიტის ერთი წლით 5 მან.
 „ნახევარ წლით 3 „
 „ცალკე ნომერი 15 კ.
 განცხადების ფასი:
 პირველ გვერდზედ 20 „
 უკანასკნელზედ 10 „
 თვითო სტრიქონის ადგილი.
 ხელის მოწერისას, გაზეთის გარდა დაურიგდებთ უფასოდ ექვსიდან ორმოცამდე ახალი წიგნი ანუ სურათი.
 ხელის მოწერა მიიღება „თეატრი“ კანტორაში, თავად-ანსურთა ბანკის თეატრის ქვეშ, სასახლის ქუჩაზედ.

Контора Грузинской воскресной литературно-иллюстрированной газеты

„ТЕАТРЪ“

помѣщается на Дворцовой улицѣ, подъ театромъ Дворянскаго банка.
 Плата за объявленія: на первой страницѣ 20 к., на послѣдней 10 к. за мѣсто строки пегита.
 Адресъ для иногородныхъ: Тифлисъ, Контора газеты „Театръ“.

თბილისი, 10 მარტი.

დიდის სიამოვნებით ვბეჭდვით ქვემოთ, ფელეტონად, აკაკის წერილს იმერეთსა საზოგადოდ და სოცი-ერთის მოგონების შესახებ კერძოდ. ეს წერილი სწორედ ჩვენს აზრს და შესედულობას ქსატავს. თუ მკითხველებს ასწავთ, ჩვენ დავპირდით

ფელეტონი

ზოგნი რამ

ვისაც-კი დაკვირვებით უღვებია თვალ-ყური დასავლეთ-საქართველოსათვის, შემჩნეული ექნება, რომ ყოველივე ის, რაც-კი საქირთა კეთილდღეობისათვის, მინიჭებული აქვს ამ მხარეს. მაგრამ ხალხი-კი მაინც არსად გვეგულდება დღეს იმერლებზე უფრო მეტად ნაძახი. ნათქვამია: „ყბად აღებულთა — წყალ-წალბეულთა“. მტერი ჩაგარდეს ქვეყნის კბაში! ცამდისაც რომ სწორი იყოს და საშვილიშვილოდ სიძარტლე მიუძღოდეს, მაინც ვეღარ აიტყვენ თავიდან უმართლო ცილის წამებას!.. ასე მოუვიდა იმერეთსაც: წერილობითი უფარვისობა, შემთხვევითი საუკულობართა რამ, ყბად-აღებულობით გაზვიადებული, თითქმის საშვილიშვილოდ დახურა თავზე შებ-ბედით ქუდად, და ეს ცხადი უსამართლობა!.. ადამიანის გვარ-ტომობაში ერთი უწარჩინებულესთაგანი არიან იმერლები, როგორც გარეგნობით, ისე შინაარსითაც, მაგრამ დროთა ვითარებას ჩაუკრავს თავში და უფრო უცვლელივინაა. ძირეულიად, ბუნებითად ყოველი იმერელი გულ-ჩელი, გულ-კეთილი და ბუნება თანაზიარია!.. გონება-მა-

საკუთარის აზრის წარმოქმნას იმ განახების შესახებ, რომლითაც ქუთაისის თავად-ანსურობა მთავრობას სთხოვს ერთის «აფიცრის» გადასახლებას ჩვენ წერილი დაძვადებულიცა გვექონდა, მაგრამ ესლა, აკაკის წერილის შემდეგ, რომელიც საზოგადო საქმეს შეეხება და პირადად-კი არაგის, საჭიროდ აღარ ვხედავთ ცალკე პირებსე გავაბათსაუბარი და მხოლოდ ფაქტიურს მხარეს დავსჯერდებით.

კარგა ხანია, რაც ერთ სოფლის საზოგადოებას, კლეს-კაცობას შეუდგენია განახენი, ერთი მხენე პირი მოვიძორითო. ამ კაცს ზასუსად ის შეუტანია, რომ მე «აფიცარი» ვარ, პირადი აზნაური, კლესობის საზოგადოებას აღარ ვეკუთვნი და არც იმათი განახენი შემიხება. ამით თავი დაუძვრენია. შარშან მისში კიდევ გუბერნიის თავად-ანსურთა კრებას ჰქონია ამასეღსჯა და გარდაუწყვეტია, ვიშუამდგომლოთ მთავრობასთან, რომ ის კაცი მოგვაძოროს როგორ-მეო. იმავე ვაჭბატონს აქაც ის უთ-

ქვამს: მე თქვენ საზოგადოებას არ ვეკუთვნი და რა გინდათო. მხოლოდ ექვსი კაცი ჰყოლია ამ ვაჭ-ბატონს მოძირე... ვინც ამ ვაჭ-ბატონს კარგად იცნობს, იმას თურმე არ ვაუკვირდება ესეთი მოსწრებული «ატვადები»: როცა უნდა გლეხებისა და როცა არა — აზნაურებისა. მაგრამ იმ ექვსი კაცის თავკამოდებ-კი მთელი კრების წინააღმდეგ სწორედ რომ საუჭუო და სოცანია, მით უფრო, რომ განახენის გადასხვაფერებას-კი სცდილობენ თურმე. თავად-ანსურობამ ის-კი არ დადგინა, რომ ჩვენთაგანი გადასახლებოთო, — ამისი უფლებამართალია, არა ჰქონდა, — ვითხოვოთ, შეგვედროთ მთავრობას, მხენე კაცი მოგვაძოროსო. მთელ ხალხისაგან ასე ყბად-აღებულსე ჩვენ აღარას ვიტყვი და არც იმას დაუვიცავთ, რომ მის მოსარჩლეების სხენება სულაც არა დირდა: თუ პირველი მხოლოდ ყბად-აღებულად უნდა სთვლიდეს თავის-თავს, მეორენი სულ წყალ-წალბეულნი იქნებიან!..

მთელი საზოგადოებაც და მათი ორკოფობა მაშინ შეგინიშნავს, შეგვისწავლია!.. სამაგალითოდ მოვიყვანთ მხოლოდ ერთს შემთხვევას: საზოგადო კრება. შკოლის თაობაზე მსჯელობა. გაიძვრა, შუბლ-ნიკორაებისაგან ჩაგონებული და მომზადებული უმეტესობა შკოლის წინააღმდეგია. ცხადია რომ ამ კრებას მალეღმად ზენა ქარი უბრავს. მხოლოდ რამდენიმე ახალგაზდა განზე გამდგარა და თავ-გამოდებით ესარჩლება შკოლას. მათი მეთაური მეტად ცხარობს, თითს აბზევს და თავ-შეუკავებლად ბასობს. მეორე მხარე გულ-მაგრად არის და მაინც თავისას არ იშლის. ორივე მხარე მზადარის, რომ ოღონდ კი გაიმარჯოს და თავდაუზოგავად გინდ წყალშიაც გადაეარდა... შკოლის მოწინააღმდეგე ორატორები ოხუნჯობენ და უმეტესობა ტაშს უკრავს, მხარს აძლევს იმ ცრუ-მეტყველებს. მაგრამ საკვირელოა, თითქო ეს ტაშის ცემა ძალდატანებითიაო, სახეზედაც რალაც ანგარიში და ქინიანობა ესატებათ... თითქო ეს გაბარტებით ნაძალადევი ჰოქობდენ „რას დავსდევთ ქვეყანას? თუ ჩვენ აღარ ვიქნებით, ქვა-ქაზედაც ნულარყოფილია!“ ამ დროს მოსარჩლეების წრიდანაც გამოდის ერთი ნიჭი-

ახალი ამბავი.

თბილისის სემინარიის რექტორის წყალობით, თებერვლის დამდეგს, სემინარიის სარჯზე მიიღეს ის 42 ღარიბი მოსწავლე, რომელთაც თვეში მარტო ორი მანათი ეძლეოდათ. შ.მ. მოციქულის ანდრის მძობისაგან. ამ მოსწავლეებს ეძლევა პური, წინაინი საჭმელი, ჩაი და ოთახი.

წარსულს კვირას, თბილისის სამსახურლო პალატაში გაჩნდა უაღბო ფულის მჭრელების საქმე: შქრო კოტინოვის (20 წლისა) და ქრისტესა ბაკურაძის (44 წ.) ამ საქმეში საუჭრადღეო ის არის, რომ ბ. ნაფიგმა ვეჭილმა — დანილოვმა, საოლქო სასამართლოსაგან შედგენილ საქმიდან ამოიკითხა შემდეგი ადგილი: „такимъ образомъ 15 февраля 1888 г. съ вѣдома, (?) полиціи въ квартирѣ Наджара Кафарова агентами помощника Пристава Волобуева Кешашевымъ и Мамадъ-Гусейномъ, чрезъ Захара (Шакро) Котинова и Евстафія (онъ-же Кристесія) Бакурაдзе, была организована подѣлка 25 рублеваго достоинства кредитныхъ билетовъ!.. „посредствомъ рисованія на простой вексельной бумагѣ;“ ამის შემდეგ ბ. დანილოვო, რომელიც ძალიან თავკამოდებით იცავდა ბრალდებულს კოტინოვს, ამტკიცებდა რომ, „не съ вѣдома полиціи, а по инициативѣ полиціи была организована подѣлка“... პალატამ საოლქო სასამართლოს გადაწყვეტილება

რი აღოკატი, რომელმაც კარგად იცის ჩვენს, ხალხის გულის პასუხი და ძლიერ სიტყვას ამბობს! სხვათა შორის მითი უნდა დააჯეროს საზოგადოება შკოლების სარგებლობაზე, რომ მატრიალურ მხარეს ეხება და ეუბნება: „სხვა რომ არა იყოს რა, ეს მაინც იქონიეთ სახეში, რომ თქვენი შეილები, თუ შკოლაში გამოიზარდნენ, თავს არაგის დააჩაგრინებენ და შექმნი იქნებიან, აი, ისე, როგორც მე და ჩემი ამხანაგებო!“ ხალხი ყურს უდგებს, მაგრამ ალტაცებაში არ მოდის. აქა იქ იძახიან: „არ გინდა!“ შეიქნა საზოგადო გრილი და თვითქმის ერთ-ხმად სწყვიტენ: „ნუ იქნება შკოლებიო!..“ ამ დროს მოისმა ათროლოლებული ხმა: „მოითმინეთ: ბატონებო!“ და კათედრაზე აღის ერთი ახალგაზდა, რომელსაც ჯერ, ეტყობა, ცბიერების სიტყობა არ გამოუცდია და ნებას თხოულობს, რამდენიმე სიტყვა აუქმეინონ. „ვაი სირცხვილო, რასა გებდა? და რა მესმის?“ დაიყვრა ალტაცებულმა და შეუპოვრად წამოანთხია გულში ნაგუბი ნაღველი!.. მოულოდნელობამ შეაფრა კრება... შეკრათ!.. ახალგაზრდა გულ-წრფელიად, თამამად ამბობს ყველას, რაც-კი გულზე ღოდად დასწოლია!.. არ ეხება მატრიალურ მხარეს, მხოლოდ ზნეობითს

დამტკიცა: კოტინოვს ციმიარში გადასახლება გადაუწყვიტეს და ბაკურაძეს — „პატრონდა“ ექვსი წლის ვადით... თბილისის პოლიციის „ზრისტაციის“ თანხმებზე ბ. ვოლბუგევიკი, ეს რვაოდე თვე იქნება რაც სათუში გადაიყვანეს პოლიციისტრის თანხმებზე.

თბილისის სემინარიაში არის გამართული „სამაგალითო სკოლა“ სადაც პატარა უმწიკლებს ასწავლიან შრომობობას. სემინარიის რექტორს, მამ ნიკოლოზს, ქსურს ამასთანავე ასწავლებიონ დურგლობა, სარზობა, წიგნების უდების გადაკრება და სხე. მაგრამ ამისთვის საჭირო ფული არ აქვს სკოლას. გარგი იქნება ჩვენი საზოგადოება გამოუხიზლდეს და ამ მეტად სასარგებლო საქმეს დმოუხიზნოს რამე საშუალება, რომ მამ ნიკოლოზის სურვილი და ცდა უნაყოფოდ არ დაჩნეს. პირველ წლებში 200—300 მ. ჭეოფისის ამ საწუკარ საქმეს.

დავით იოსებ-ძე ჩუბინაშვილი.

ორმოც-და-ათი წელიწადია, რაც ზროფ. დავით ჩუბინაშვილი ემსახურება ქართულ ლიტერატურას. იმ დროს, როცა მატრიალური აწ მოსუცი მოღვაწე კამოვიდა სამეცნიერო ასწარესე, ქართული ლიტერატურა სულ ახლად აღორძინებული მცენარე იყო, მას დიდი აწევა და ამტკიცება, თუ რა არის ადამიანისათვის სწავლა-განათლება, რამ ზნეობითის გამტკიცებით ზემოღებულ შეიქნეს. ხელოვნება აკლია, მკვერმეტყველი ვერ არის!.. მაგრამ ჰეშმარტება იგივე სწორ-უზაფარი მკვერმეტყველება და ხელოვნება არ არის!.. კრება სულ-განაბული შეჩერებია და ყურს უდგებს თითქო ერთ კაცად გადაქცეულაო. სახე ეცვლება, რალაც ეფარება სახეზედ ღრუბელივით. ეს შენაგების ნიშანია... აი ცოტა კიდევ და ღრუბელი ნელ-ნელა ეფანტება... სახე უბრწყინდება. ნეტავ რა ძალა უნდა იყოს ეს, ასე ძლიერად და მოულოდნელად რომ მიაშუქა?.. რაი და სინიღისი, ის სინიღისი, რომელიც აქამდე მიძინებული იყო და ახლა-კი ძლიერმა, პატროსურმა მხილებამ გამოაღვიძა!.. ღმერთო ჩემო! ამ რამდენისამე წამის წინად, უშვირის სახის გამომეტყველებით მღელევარე ხალხი ასე უეცრად რამ გადაასხეფურა? რამ გააშვენიერა? — იმ უწნაურმა ძალამ, რომელსაც სიძარტლეს ეძახიან, წამიერად მოსწმინდა გარეგანი ჩირქი და გამოაჩინა საკუთარის ბუნებრივის სახითა და ფერით!.. გაათავა სიტყვა ორატორმა, ცოტა ხნის სიუმიის შემდეგ იგრილა ხალხმა და ალტაცებულის ტაშის კრით მიეგება ახალგაზდას!.. შკო-

შრომს და გულს-მოღვინება კვირებობდა სწორე გსსე დასაყენებლად. ბ. დავით ჩუბინაშვილმა დაუვიწყარი ამაგი დასდო ჩვენს მეცნიერებას: მან შეადგინა ქანთული გრამმატიკა, რომელსაც აქმდის თავის მნიშვნელობა არ დაჭარბვია, მან შეადგინა რუსულ-ქართული და ქართულ-რუსულ-ფრანგული ლექსიკონი; მან გამოსცა ქართული ქრისტიანობა, საცა ჰირველად აღბეჭდა სამაგალითო ნაწევრები ჩვენი ძველ ნაწერებისა; მან გამოსცა მეორე ტომი «ქართლის ცხოვრებისა» და ჩაურთო წინასიტყვაობა ქართული ისტორიის წყაროების შესახებ; იგი იღებდა დაუღალავ მონაწილეობას ბროსისს მიერ გამოცემულ ნაწერებში; მან აღსარდა რამდენიმე თაობა ჩვენი მწერლებისა, როგორც ჰროფესორმა ჰეტერბურგის უნივერსიტეტისა. მას მიუძღვის კიდევ ბევრი სხვა კაი საქმეებიც.

ამისთანა კაცის ჰატვიან-ცემა და დაფასება ჯეროვანად ეველს ქართველის სწავლითი მოვალეობაა. საუკეთესო ნიშნად ჩვენი გულ-წოფელი ჰატვიან-ცემისა მისდაძი, მე მიძახნია მის იუბილეის დღესასწაული. ამით ჩვენ დაუშუქვიცებთ დავით იასეს-ძეს, რომ მის შრომას უნაყოფოდ

ღების საქმე კეთილად გადაწყდა. აი სწორეთ ამ დროს შემეცალა ჩვენს მხარეზე დარწმუნებით სადილებად აზრი... ახინდღე მალლა მრავალისაჲს, სადაც ქალები მეგულეობდნენ, სასიეროდ და მხოლოდ საჭირად მოსული... დაინახე და აღარ მინდოდა თვალის მოშორება! ეისაც ამისთანა დროს არ უნახავს იმერელი ქალები, იმას ნება არა აქვს მათ მშვენიერებაზე სთქვას რამე და არც იმ ქალებს ექნებათ ნება ჰკითხონ ხოლმე: „ბოლო, რასა გეწუნიობთ, თუ იცით? თვალადობა გვაკლია, თუ ტანადობა?..“ არც ერთი და არც მეორე მაგრამ ეაი, რომ მაც მშვენიერ სახეზედ წერილობანი სულის კვეთება და უკადრისი ძრახვები გვხატებთ და გიკარგავთ სანდომიანობას!.. აბა ეგრე დარჩით როგორც ეხლა, ამ აღტაცების დროსა ხართ, თუ თაკვანი არ გცეთ მოწიწებით! მაგრამ ჯერ კიდევ აღრევა ეს ნატყრია... ჩვენ შეილიშვილებს მიულოცავთ ამ ბედნიერებას და ჩვენ-კი, გულ-დაწყვეტილი, ჩვენის დედების სასაფლაოებს მივმართავთ თავყანის ცემით!.. მაგრამ ეჰ! რა დროს გულის შეთამაშებაა! მიუბრუნდებით ისევე იმერლებს... და ეიმერებთ, რომ იმერლებში ბუნებრივი ღირსება დროთა ვითარებას სრულიად ვერ გაუქრია. მხოლოდ დროებითად მიუძინებია მაგრამ ერთი

არ ჩაუვლია, გულში ჩაუსასნია ღრმა ჰატვი და დიდება მის მოღვაწეობისა სამეცნიერო ასპარეზზედ. ჩვენმა სასოგადოებამ ამით უნდა ვახსენოთ დაუღალავი მოსუცი, რომელიც არ ავდებს კალამს სელიდამ, ჩვენი ლიტერატურის ასაღორძინებლ მიმართულს.

ა. ბ. ხალხური ლექსები, ს. ქვემო-გომში ე. კანდელაკ-საგან გაგონილა.

- 1.—აეი დროეა შეგვექნა, მარტო ვერ წვება ქალია. ჯაეე გავიჩნდა ხორველა, მერე ზედ მოჰყვა კალია. ციდან წამოვა ღრუბელი, დაგდა გლმა მხარია; ძლიერ გავჯავრდა ელია, სეტყვა ისროლა რგვალა. დაგვისეტყვა ვენახები, ღვითა არ მოგდის ცვარია; კაცი ქორწილს ევლარ შერება, გულით უნდოდეს ქალია. 2.—სულისა და ხორცის გაყრა, სათქმელად საზარელია; მეტადრე ცოლიანისთვის, სულის ამოსვლა ძნელია. საიქიოს ბეწვის ხიდი გვაქვს ძნელი ვასაელებია; აგრე გავა მადლიანი, როგორც ბოგირი ვძელია. ცოლიანი რომ შადგენა, იქვე მოსწყდება წელია. დედ-მამის მეუღლიარეს, ყელზედ ჰკიდა გველია.

მარჯვე შემთხვევა გამოაფხოზლებს, რომლის ნიშნები კიდევ გვინახავს. და ამ გვარი ნიშნები უფრო ხშირიც იქნებოდა თუ უკანასკნელი რეფორმები ხელს არ უშლიდეს... ბატონ-ყმობის ისტორიული საჭირება დიდი ხანია ვადასული იყო და მხოლოდ ჩვეულების მტარელებმა აგრძობდა ამ უსამართლობას, რომლისაც მოკლეს ხანში ბოლო უნდა მოჰდებოდა!.. ვინ წარმოიდგენს მამინდელ ჩვენს ყოფას!.. კაბუჯურ აღტაცებასა და გაზვიადებულ იმედებს სამშლივარი აღარა ჰქონდა!.. იმასვე უნდა ჰგრძნობდეს ტყვე საპატრიო. ში, როდესაც ელოდება წამს ბოროტის აყრისას!.. აჰკრიან ბორკილს, ხელ-ფეხი ეხსნება, თავისუფალია, მაგრამ ისევე ცინეში-კი რჩება ტყვედ, რადგანაც გოლაფანი მალალი და გაუვალია!.. დაღა ჩვენთვისაც სასურველი წამი გაიყრა ბატონ-ყმობა, მაგრამ ისე-კი მაინც ვერა, როგორც ელოდით და ჩვენს ოცნებასაც ფრთა შეეკვეცა! ეს ორი წოდება მაინც კიდევ გადამბული და ჩაერთმანეთზედ დროებითის თოკით. ერთი აღმა გაიწევა და მეორე ჩაღმა, სხვა-და-სხვა იყო ამ ორი წოდების საეალი გზა. თოკი ორივეს უჭერდა. ერთსა და იმავე დროს ნაბატონარმაც და ნაყმეცაც ტკივილი იგრძნო. ბრალი უბრალოდ

ამხანაგის მოლაღტეს, ყელშია ჰქენს მორიელი. მოიყენეს მეწისქვილე, პირში სჩრია სარეველი: მე რო კასრით პური მოგე, იმას რისთვის მოაკელი? ამის მეტი ევლარა სთქვა: მართალია, გუშინ ექენი. წამოაყენეს მქედელი, თავში დაუშინეს კვერი: მე რომ რკინა მოგიწონე, წვერი რისთვის წამიჭერი? ამის მეტი ევლარა სთქვა: მართალია, გუშინ ექენი. ფეიქარი მოიყენეს, დაუშინეს მაქას წვერი: მე რომ ნართი მოგიწონე, წონას რისთვის მოაკელი? ამის მეტი ევლარა სთქვა: მართალია, გუშინ ექენი.

3.—ჩარხი უკუღმა დაბრუნდა, ხალხი მოტყუა ყველა მხარისა. შირები ჩამოეთვალათ, საქმეები იობისა: იობს ჰყავდა შვიდი ეჭა, სამი ქალი, სახე მზისა, ათიე ერთ ღღეს დაეხატენ, ერთი აღარ დარჩა ძირსა. იობ, ქული მოიხადა, მალლა ღმერთსა თაყვანი სცა, „ღმერთო! შენსა ნაბოდებსა ნახევეარსა არა ღირსეარ!“ იობს კაცი მოუვიდა, გულნი იწვის შენი ცხერისა; ხარ-კამეჩი სულ გაგიწყდა, ფურ-კამეჩი ნახირისა. იობ ქული მოიხადა, მალლა ღმერთსა თაყვანი სცა; „ღმერთო! შენსა ნაბოდებსა ნახევეარსა არა ღირსეარ!“ იობს მატლი დაეხვია, ას-ორასი ნარინჯისა. „ძელი მხარ და რბილი ლოდნე, შენი საზრდა ეგ არისა.“

ერთმანეთს დასდეს და უფრო გამწყვდეს წყლილი... ამ ცელილებას თან მოჰყვა ახალი სამსჯავრო რეფორმაც... რასაკერეღია, ეს დიდებულნი კანონები ქვეყნის საკეთილ-ღეოდ იყო შემოტანილი, მაგრამ ზოგი აღგებლობრივის მსაჯულების უმეტრება-გაუფებობით და ზოგიც ქვეყნის შეუფერებლობით დაიხსნა და ის ნამყოფი ევლარ მოიტანა, რომელიც მოსალოდნელი იყო. პირიქით გამარგელის ნაცვლად ძელი მამბნარი უფრო გაავლიანა!.. დაიღდა, დაიშალა ძველებური წყობილება, აიძღრა ცხოვრება და აირია ხალხი, — ამით ისარგებლეს ქვეყნის-ყლაპიებმა და გამოვიდნენ სარბიელზე, ეს აღრინდელი პატარა ქემპრომი ჯოჯოგები, დღეს გველეშაპებით გაჩნდა არტყიან ქვეყანას. რამ გადიდა? რამ გააძლიერა? თავდაპირველად იმისთანა შემთხვევამ, რომელსაც უგუნურები ბედს ეძახნან, მაგრამ კანონი და სინილისი-კი სხვა სახელს უწოდებს მძორსა და ლეშას ყვე-ყოჩნები ეხვევიან და ფულიან ჯოჯოგებს აღვოკატები! განსხვავება მხოლოდ ის არის, რომ ყოჩნები თავად იმ ღღესა სტამენ და აღვოკატები-კი ფულიან ჯოჯოგებს წრთინან, ხელს უმართავენ და გზას ასწავლიან; რომ ქვეყანა სტამენ და ჰხრან, რადგანაც იმავე დროს ნასუფრალი მათია. მამინ, როდესაც ს-

4.—სიკვდილმა ჩამოიარა დახედა ობოლი წინაო: სიკვდილო თან წამიყვანე ობლობა მომეწინაო. მიედივარ გლმა მხარშია, შენც პატრონობა გინდო; ცხრა ძმის ქება შემომესმა, იმათი დაშლა მინდოა.

5.—ივანე ნათლის მცემელო! შამიგრევა კალარა; საცა გაწერომა იქნება, განა დატობა აღარა?..

მთხარე და მზა. *) ბნელაში მთვარემ უცრად აკენას სხივები მიჰკინა. რა აკაშაშაშებს? — შემკრთალმა ყმაწვილმა წაიტრუნა. რამ შეგაშინა, პაწაწავ, ხომ არა დაგზმანებია? მთვარის მავგვარი კაშკაში ფუფალას ნაბანებია! მთელი დღე ცაზე სრიალით დალაღულ-დაქანტულ მზესა ცისა და ქვეყნის მუღობელმა საღამოს ეს გაუწესა: „ქმარა, რაც დაბლა ქვეყანას მალლით სხივები ჰგინო! აწ დროა, ზღვაში ჩახვიდე. დაწვე და დაძინე! ქვეყანაც დალაღულა, ნაშრომი... მოასვენე! ხეალ დილას აღრე ამოდი და ისევე გაათენე!“ სხივებს შეკრებით დაეწეა მზე დასაეღეთის მხარესა, კარზე მიადგა უნცროს ძმას და შევედრა მთვარესა:

„ჩემო ლამაზო, პირ-ბანდო, ნაზო, ნარნარო მთვარეო! მე მ-ვალ დასაძინებლად, თუ ძმა ხარ, მომეხმარე!“

ახლა მზეს სძინავს და მთვარე დარაჯობს მის მაგიერად... და აი თუ რად კაშკაშებს და სხივებსა ჰყენს ძლიერად.

ლამე ნათევი, ხეალ დილას მთვარე აღარას დაეცებს, მზეს მიადგება კარებზე... დაუტკუნებს... აღვიძებს: მამლის ყივილი ვადედა, ჩიტებმა იწყეს ფოქიალი, ცისკრის ღარეკეს... აღეჭი, გამოახილე მსენც თვალი!“

გამორჩედას მზე, ჰკითხნას: რად დაგკარგია ფერიო?.. რაც-კი მომხდარა წუხელი, მიაბე ყველაფერიო!

მთვარეც უამბობს უფროსს ძმას მთელ ღამის თაე-გადასაეღლს; თეითონ ცისკართან შედგება, მზეს დაულოცავს გზა და კეალს. თუ ღამე ტკილი ყოფილა, მშვილობანი და წყნარი. — მზეც მხიარულად ამოვა, პირ-ნათელ, პირ-მომცინარი; თუ არა... განრისხებული ქვეყანას დაემღურება, მალლა წამოვა პირ-ქუშად, ღრუბლებით შეიბურება.

ცა ატირდება... თან ქარც ზუზუნით ეტყვის მალალ ბანს და სათამაშოდ ყმაწვილებს მინდარში აჩინ წაიყვანს. *) „მედიანი“ № 2, ...